

lille Lovforslag er bygget over. — Jeg kan give Forslaget min anbefaling. Det forekommer mig rigtigt, at en Mand, der har en saa ansvarfuld Gerning som den, der her er omhandlet, maa være Statsembedsmand og bør ikke som nu lønnes ved Sportler. — De til Lovforslaget knyttede Bemærkninger udvise, at Notaren har haft en Gennemsnitsbruttoindtægt af 33,500 Kr., hvoraf han skulde afgive en Del til Undernotarerne, til Lokaler o. s. v. At det er rigtigt, at en Embedsmand kommer paa fast Lønning, er utvivlsomt, og det synes mig ogsaa, at Lønnen, sammenstillet med ligestillede Embedsmænd, er passende. Det er vist ogsaa ganske korrekt dette, at Notarius kan udføre Notarialforretninger ved Siden af sin egentlige Virksomhed, da det letter Publikum Adgangen til at faa de nødvendige Attester o. s. v. paa en paalidelig og god Maade. Derimod synes det mig, at der er nogen Uklarhed i Bestemmelsen om Sportlerne. Der staar i Slutningen af Bemærkningerne, at „Justitsministeriet kan regulere den nærmere Ordning i saa Henseende ogsaa med Hensyn til Vederlaget for saadanne Forretninger og dettes Anvendelse“. Jeg vil gerne spørge den højtærede Justitsminister, om det da er Mening, at Notarius for disse sideordnede Bestillinger kan oppebære et Vederlag, eller om det er Mening, at det Vederlag, som bestemmes af Justitsministeriet, skal indgaa i Statskassen. For saa vidt han fortsat skal vedblive at oppebære Vederlaget, vil det alligevel til Dels blive ved at være et sportellønnet Embede. Kan Notarius ikke have den Embedspligt at udføre disse Forretninger for den ham tillagte Løn, medens Betalingen for disse Forretninger indgaa i Statskassen? Hvis det ikke er Mening, vil jeg tilraade det. I øvrigt skal jeg give det foreliggende Forslag min anbefaling.

P. G. C. Jensen: Det Embede, her er Tale om, er vistnok det sidste af de sportellønnede Embeder, der findes her i Landet. Den Ordning, som for Øjeblikket finder Sted, har bestaaet i 40 Aar; det er 40 Aar siden, man var saa sangvinsk at tro, at Procesreformen var paa Trapperne, og man vilde derfor ikke besætte dette Embede, som er et kongeligt Embede, og den ærede foregaaende Taler havde altsaa Uret i at mene, at det ikke var et saadant. Man besluttede imidlertid ikke at besætte dette Embede endeligt, men at konstituere en Embedsmand, og siden den

Tid have flere Embedsmænd efter hinanden været konstituerede i dette Embede. Det har naturligvis sin Grund i, at Procesreformen ikke er bleven ført ud i Livet. Endnu ligger den paa en vis Maade i Svøb. Der er en Lov om Rettens Pleje, men der er ikke nogen Bestemmelse om, hvornaar denne Lov skal træde ud i Livet. Nu foreslaar man imidlertid, at dette Embede skal besættes som et andet Embede ved kongelig Udnævnelse og uden Konstitution, og heri kan jeg være enig. Jeg finder, at der burde ikke være gaaet saa lang Tid, som der er gaaet, i hvilken Embedet har været besat ved Konstitution, da det ikke er nogen heldig Maade at have Embeder besatte saaledes gennem saa lange Tider.

Med Hensyn til Lovforslagets Bestemmelser om, hvorledes Indretningen skal være i Fremtiden, holder man sig til, hvad der allerede nu er det gældende: Der er en konstitueret Notarius og hos ham et Par autoriserede Undernotarer, der tilsammen udføre Forretningerne, saaledes som de dele dem imellem sig. Den samme Ordning foreslaas ogsaa nu i Hovedsagen, og det tiltræder jeg ganske. Derimod maa jeg sige, at det forekommer mig, at den i § 3 foreslaaede Løn ikke er passende efter Embedets Beskaffenhed og det dermed forbundne Ansvar. Notarembudet her i København har altid været anset for et meget betydeligt og vigtigt Embede, og de Personer, som have beklædt dette Embede, have hørt til Spidserne, kan jeg gerne sige, af den københavnske Embedsstand og været meget ansete og fremragende Folk helt igennem. Dette Embede har jo desuden den Ejendommelighed ved sig, at det ligesom skal være et Udtryk for den offentlige Tillid i alle de Forhold, som vedrøre Attestationer o. s. v. Det har altsaa meget stor Betydning, og det anerkendes fra alle Sider, at Notarialembudet i København igennem Tiderne er blevet bestridt med overordentlig stor Paalidelighed og Punktighed. Ved Siden deraf har det tillige været Tilfældet, at de Mænd, som have beklædt Embedet — og det gælder ogsaa de underordnede Embeder som Undernotarer —, have været Folk, som i særlig Grad have forstaaet at vinde Befolkningens Tillid og Imødekommen, fordi de selv have været saa imødekomende, saa ekspedite og saa elskværdige mod Publikum, som de have været. Jeg tror derfor, man kan sige, at der er en almindelig Følelse i København, og især naturligvis i Forretningsverdenen, som har